

לולה בארין ישראל הקטנה
סוניה פרס הביאה את לאה רבין

25 שנים באה לעשות חליפה. היא מאוד צנועה. היא הביאה אליי את לאה רבין. עכשיו לא עשיתי לה בגדים. היא מאוד נזהרת. מאוד לא רוצה שיגידו עליה שהיא בוכונית.

● **תפרת גם לעליזה בגין?**
לא. אף פעם היא לא ביקשה.
● **ולאורה הרצוג?**

כן. היא קליינטית טובה. כל פעם שהיא נוסעת. אני עושה לה בגדים. כשנסעה למלכה

**„הנכד של לידי הדסה
סמואל, הבן של אדווין,
הוא מדען במכון וייצמן.
הוא ירש חואר לורד,
יכול לשבת בבית
הלורדים הבריטי”**

באנגליה. גם כעת. בשביל הנסיעה לאירלנד. עשיתי לה.

● **מי שילם את הבגדים של לאה רבין, כשנסעה לוויינגטון ואת הבגדים של אורה הרצוג?**

אני באמת לא יודעת. בטח יש לזה תקציב. הן מוכרות להיות ייצוגיות.

● **כמה עולה לתפור אצלך שמלה?**
אני לא מרברת על זה. זה לא יפה לדבר על דברים כאלה. זה תלוי למה. למי. אני באמת לא מרברת על זה.

● **את בטח מלמדת אוסנה?**
(המשך בעמוד 42)

● **היה לביגוריון יחס לאוסנה?**
לא. ככלל לא. אבל פעם אחת באתי עם פולה הביתה והיא הראתה לו שתי שמלות שעשיתי לה ואמרה רייד, מה אתה אומר. השמלה הזאת או הזאת, או הוא ענה: יש לך פה המומחית הכי גדולה בארץ. מה את רוצה ממני. הוא היה איש עם לב. פולה היתה אומרת: בןגוריון מאוד חכם. אבל לא מבין באנשים, אני מבינה. היתה לה חכמה כפרית והיא תפסה את הבןגוריון. לפעמים היתה אומרת: זה קוץ-מוץ הבןגוריון הזה. זה שום דבר. לפעמים היתה אומרת: זה איש חכם. איש טוב ואף פעם לא היתה טועה.

● **אומרים שהיא לא המציאה את הקטן.**

היא נכון. פעם אחת היא ישבה פה. היא אהבה מאוד רכילות ולהסתכל על אנשים. היא אהבה לבוא לפה לראות מה הולך. הייתי אומרת לה: פולה, את לא צריכה לחכות והיא היתה אומרת: לא, זה בסדר. יש לי זמן והיתה ככה יושבת ומרכלת ומסתכלת. אז פעם אחת היא ישבה פה ושם מרדה איוה גברת נגד. אז פולה שואלת אותה: את מקרוב. לא? והגברת עונה: כן. גברת גוריון. אוקי. את יודעת? ענתה גברת: כן. גברת גליציה. ענתה פולה והגברת נהייתה חיוורת כמו הקיר.

אם פולה אהבה מישהו, היא אהבה. אם לא אהבה, אז אוי ואבוי. את דאג המרשילד היא לא אהבה ובגלל זה שאלה אותו את השאלה המביכה הזו למה הוא לא מתחתן. היא ידעה בדיוק למה הוא לא מתחתן. אבל רצתה לתת לו להרגיש לא נוח.

היא היתה קנאית עד יומה האחרון. כשבןגוריון היה בן 80 ומלאו 50 שנה לנישואיהם. הם היו צריכים לנסוע לארוחת-ערב של הבונרס במיאמי. לפני זה פולה צלצלה ואמרה: לולינקה, אני לא מרגישה טוב ומוכרחת לנסוע לארצות הברית. בואי הנה ותעזרי לי לבחור בגדים. באתי אליה, לא היתה לה עוזרת כל הזמן, רק כמה שעות. אז היא קראה לשוטר מבחון שיוציא את השמעטס מהארונות. אמרתי לה: פולה, זה שמעטס, את לא יכולה ללבוש את זה. ואז היא אמרה: אני לא מרגישה טוב ואין לי כוח לבגדים. אמרתי לה: אז אל תסעי. היא הסתכלה עליי ואמרה: מה עם כל הוייברס. שאני אתן לבןגוריון לנסוע לבד?

הייתי בדיוק בסיוור באמריקה ובאתי לפגוש אותם במיאמי. נסענו לשרהדעופה והיו שם עיתונאים ועיתונאית אחת שאלה: מיסטר בןגוריון. זהו הביקור הראשון שלך במיאמי... ועוד לפני שבןגוריון הספיק לענות. ענתה פולה בשמו: כן. זה הביקור הראשון שלו והוא לא הפסיד מייוזעמה.

בניוירוק בא לבקר אותם נלסון רוקפלר. שהיה מושל נירירוק. הוא בא למלון והביא להם כמתנה לרגל היובל של הנישואין פסל מודרני. מאוד יפה. פולה לא אהבה את הפסל ואז רוקפלר אמר לבןגוריון: נו. אחרי 50 שנה. מי מנהל את הנישואין שלכם? בןגוריון ענה. בהומור: שאל את אשתי ואז פולה הסתכלה על רוקפלר במבט הורג ואמרה: אתה יודע מה? שאלת שאלה אחת יותר מדוי. רוקפלר השתתק מיד.

● **ואיך הגיב לבןגוריון על הברבים האלה שלה?**

הוא צחק. הוא אף פעם לא אמר לה כלום. לפני מלחמת ששת-הימים לא ידענו מה הולך. בןגוריון לא היה בממשלה והוא ואשכול לא דיברו ביניהם ואז פולה מצלצלת יום אחד ואומרת: לולינקה. בואי הנה! באתי עם בעלי ופולה

בא לארץ כשהסתבת היתה בחיים. הוא קיבל מילגה בכימיה לאוכספורד וורה קייתה שהוא יהיה כמו הסבא ושיבוא הנה לעבוד במכון וייצמן. כשהסתבת היתה בחיים הוא בא פעמיים בשנה לבקר. חשכנו שיבוא למכון. אבל כשהוא גמר את אוכספורד. הוא לא רצה לעלות ארצה, לקח ג'וב באיוו חברה לטרנספורטיישן, שם בלונדון. והי שם עד היום. חיים וייצמן אף פעם לא היה

**„היו לי הרבה קליינטיות
ערביות מיפן, מיספחה
חומסי, מיספחה
נאששיבי, וגם ערביות
מביירות. הן היו באות כל
קייץ לחל'אביב, היו גרות
ב„גח רימון“, שהיה מלון
מאוד אלגנטי”**

פופולרי. הוא היה מאוד זקן ומאוד חולה כשבא לפה ובןגוריון היה פיגורה רומינטית. בגלל זה אולי לא אהבו אותו או את אשתו.

● **ואיך קרה שאשה מאוד מרושלת, כמו פולה בןגוריון, הסכה גם היא ללקוחה שלך?**

פולה היתה שלומפר נבית. היא היתה באה הנה. אליי, עם מכנסיים שבןגוריון כבר לא לבש. הייתה אומרת לה: פולה, איך את יכולה. יש פה אנשים. והיא היתה עונה: אל תבלבלי לי את המוח. אני עייפה וזה נוח. אבל כשיצאה עם ביג'י היתה טיפוטופ. היא לא היתה יפה ולא היה לה גוף. אז לא ראו שאלה מלבשת בכלל. כל החיים של פולה היו לשמור על בעלה. בןגוריון חי כל כך הרבה שנים כי פולה היתה כמו כלביהשמירה שלו. תמיד שמרה שבןגוריון מוכרח לנח. כך גוריון מוכרח לאכול. בןגוריון מוכרח לקרוא. ביג'י שמע מאוד מה פולה אמרה לו וכשהיא נפטרה, שבועיים לא אכל. הוא לא קיבל את זה שהיא מתה. הוא לא יכול היה לאכול מאף אחד אחר.

פעם פולה באה לפה. ישבה ופתאום קפצה: אני מוכרחת ללכת. לתת לבןגוריון אוכל. אמרתי לה: פולה. הבחורה לא יכולה לתת לו? היא אמרה: הוא לא לוקח אוכל מאף אחד. רק ממני. כשנפטרה, בןגוריון תרגם ביד שלו את המיכתבים שהוא כתב לה והיא כתבה לו. כשמלאו שנה למות פולה היתה אסיפה והוא קרא מיכתב אחד שכולנו ישבנו ובכינו. תיכף אחרי זה הוא שלח לנו את הספר מיכתבים לפולה וכתב: ללולה ולדולפי מפולה ורוד בןגוריון. אפילו שכבר מתה. תמיד. כשפגשתי אותו. היה אומר: למה היא נפטרה לפניי. הוא תמיד, במשך שתיים עשרה שנים שחי אחריה. כל פעם שפגש אותנו היה מברך רק על פולה.

● **הוא דיבר איתך אנגלית?**

הייתי היחידה שחסכים לדבר איתה אנגלית. הוא היה אומר: לולה. יש רק דבר אחד שאנשים יכולים להיות נגד. זה שאת לא מרברת עברית.

לולה עם דויד ופולה בןגוריון
פולה אמרה: אל תבלבלי במוח! זה נוח לי